

Жоел кітабы және Лаодикеялық Жетінші күн адвентистері шіркеуі — Төртінші бөлім

Jeff Pippenger

2025-12-07

Төртінші сан

Ишаяның жиырма сегізінші тарауында «Иерусалимді» билейтін «мазақтаушы адамдар» «Ефремнің маскүнемдері» және «тәкаппарлық тәжі» ретінде бейнеленген. «Тәж» басшылықты, ал «тәкаппарлық» шайтандық мінезді білдіреді.

Маскүнемдер Құдайдың ұлылығының «тәжі» болатын қалдықпен («қалғанымен») қарсы қойылады, өйткені кейінгі жаңбыр кезінде Жаратқан Ие айқышта «рақым патшалығын» орнатуымен ишараланғандай, Өзінің «ұлылық патшалығын» орнатады. Айқыштағы рақым патшалығы жексенбілік заң тұсындағы ұлылық патшалығын бейнелейді. Кейінгі жаңбыр 9/11-де басталды, сол кезде жүз қырық төрт мыңның мөрленуі мен тірілерге үкімнің басталуы орын алды.

«Мен барлық нәрсенің өздерінің алдында тұрған таяп келе жатқан дағдарысқа бар ынтасымен назар тігіп, ойларын соған қарай созып тұрғанын көрдім. Израилдің күнәлары сотқа алдын ала баруы тиіс. Әрбір күнә киелі орында мойындалуы тиіс, сонда іс алға жылжиды. Бұл қазір орындалуы керек. Қиыншылық уақытындағы қалдық: «Құдайым, Құдайым, Сен неге мені тастап кеттің?» — деп жалбарынады.»

«Кейінгі жаңбыр таза болғандардың үстіне жауады — сонда олардың бәрі оны бұрынғыдай қабылдайтын болады.

«Төрт періште жіберіп қоя берген кезде, Мәсіх Өз патшалығын орнатады. Қолынан келгеннің бәрін істеп жүргендерден басқа ешкім соңғы жауынды қабылдамайды. Мәсіх бізге жәрдемдесер еді. Барлығы да Иса қаны арқылы, Құдайдың рақымымен жеңімпаз бола алар еді. Бүкіл көк аспан бұл іске мүдделі. Періштелер де мүдделі». Spalding and Magan, 3.

Аян кітабының төрт желі Ишая арқылы да шығыс желі соққан күні тыйылып тұрған долы жел ретінде бейнеленеді; дәл сол сияқты Аяндағы алауыздықтың төрт желін де төрт періште тежеп ұстап тұр. Систер Уайт төрт желді «босанып шығуға ұмтылған қаһарлы ат» деп айқындап, оның «өлім мен күйреу» әкелетінін айтады. Төрт жел біртіндеп босатылады: әуелі 11 қыркүйектен бастап, содан кейін жексенбілік заң кезінде қатты күшейтіліп, ақырында адамзаттың сынақ мерзімі аяқталғанда толықтай жіберіледі.

Босатылған және тежелген

Үшінші қасірет те болып табылатын, Құдайдың құпиясының аяқталуын жариялайтын жетінші керней 9/11 кезінде, Ислам босатылғанда, ал кейін 9/11-ден соң Джордж У. Буш арқылы пайғамбарлық тұрғыдан тежелгенде, пайғамбарлық түрде тартылды. Исламның

анасы — Ысмайылдың анасы Ажар — тежеу мен босатудың нышаны болып табылады. Сара оны Ыбырайыммен бала көтеруі үшін босатты; содан кейін қызғаныштың салдарынан Сара оны тежеді, соның кесірінен Ажар қашып кетті, ақыры періште Ажардың қашуын тежеп, оған қайта оралуды бұйырғанға дейін. Ысқақ туғаннан кейін, Ажар мен Сараның араздығы жалғаса берді, ақырында Ыбырайым күң әйелді қуып жіберді, сөйтіп оған тағы бір шектеу қойды.

Исламның төрт періштесі Аян кітабының тоғызыншы тарауы, он бесінші аятындағы үш жүз тоқсан бір жыл және он бес күндік пайғамбарлықтың басында босатылды да, кейін 1840 жылғы 11 тамызда тежелді.

Алтыншы періште керней тартты, сонда мен Құдайдың алдында тұрған алтын құрбандық үстелінің төрт мүйізінен шыққан бір дауысты естідім. Ол кернейі бар алтыншы періштеге былай деді: «Ұлы Евфрат өзеніне байланып қойған төрт періштені босат». Сөйтіп, адамдардың үштен бірін қыру үшін бір сағатқа, бір күнге, бір айға және бір жылға әзірленген төрт періште босатылды. Аян 9:13–15.

Үшінші қасіреттің Исламы 11 қыркүйектегі шабуылға жіберілгеннен кейін, Джордж У. Буш терроризмге қарсы бүкіләлемдік соғысын бастап, Исламға тізгін салды. Исламның нышаны болып табылатын Ысмайыл туралы алғашқы ескертуде Ысмайылдың ұрпақтары әркімге қарсы болады және әркім оларға қарсы болады деп айқындалады.

Сонда Жаратқан Иенің періштесі оған былай деді: Міне, сен құрсақ көтердің, ұл туасың, оның атын Ысмайыл қоясың; өйткені Жаратқан Ие сенің қасіретіңді естіді. Ал ол тағы адам болады; оның қолы әркімге қарсы, және әркімнің қолы оған қарсы болады; әрі ол барлық бауырларының көз алдында қоныстанады. Жаратылыс 16:11, 12.

Ислам — дүниенің ақырындағы, «әркімнің қолы» қарсы болатын күш, ал исламның өзі де әркімге қарсы болады; бұл бүгінгі күні дәлме-дәл орындалып жатыр. Пайғамбарлықтың нышаны ретіндегі исламның айрықша қызметі — дүниежүзілік соғысты туындату. Бұл тақырып Ілиястың, Шомылдыру рәсімін жасаушы Жоханның оқиғасы арқылы расталады және Аян кітабында «халықтардың қаһарлануы» ретінде бейнеленеді.

«Мұнда аталған “сол қайғы-қасірет уақытының басталуы” індеттердің төгіле бастайтын уақытына емес, қайта олардың төгілуінің дәл алдындағы қысқа мерзімге, Мәсіх киелі орында болған кезге қатысты. Сол уақытта, құтқарылу ісі аяқталуға таяғанда, жер бетіне қайғы-қасірет келе бастайды, әрі халықтар қаһарланатын болады, дегенмен үшінші періштенің ісіне кедергі келтірмеу үшін тежеліп тұрады. Сол кезде “кеш жауын”, яғни Жаратқан Иенің алдынан келетін сергіту, үшінші періштенің зор даусына күш беру және әулиелерді соңғы жеті індет төгілетін кезеңде берік тұруға дайындау үшін келеді». Early Writings, 85.

Кейінгі жаңбыр жауып жатқан «күндерде» Мәсіх Даниял кітабында бейнеленгеніндей Өзінің даңқ патшалығын орнатады.

Сол патшалардың күндерінде көктің Құдайы ешқашан жойылмайтын бір патшалық орнатады; бұл патшалық өзге халыққа берілмейді, қайта осы патшалықтардың бәрін талқандап, жояды, ал өзі мәңгі тұрады. Даниял 2:44.

Мәсіх Өзінің салтанат патшалығын орнататын «күндерде» Мәсіхке тиесілі, даңқтың «тәжі» болғандар мен менмендіктің «тәжін» киген маскүнемдер қарама-қарсы қойылады. Хабаққұқтың «аян» туралы — «тақталарға» жазылып, анық етілуге тиіс болған — сөзі адвентизмнің іргетастық ақиқаттарының тарихи куәлігін көрнекі түрде бейнелейді. Хабаққұқтың куәлігінде Жоелдің «менмендік» не «даңқ» деген екі тобы сенім арқылы ақталғандар немесе менмендікпен көтерілгендер ретінде көрсетіледі. Екінші тараудың төртінші аяты осы екі топқа арналады және олар парызшыл мен салықшы туралы классикалық мысалға сәйкес келеді. Салықшы үйіне ақталып қайтты, ал парызшылдың «жаны» «тура емес», өйткені ол «көтеріліп кеткен».

Міне, менменсіген оның жаны өз ішінде түзу емес; ал әділ өз сенімі арқылы өмір сүреді. Абақұқ 2:4.

Келесі аятта Хабаққұқ жүректері менмендікпен көтерілген топты мас деп сипаттайды, осылайша Ишая мен Хабаққұқтағы мас адамдарды «тәкаппарлықпен» байланыстырады.

Иә, сондай-ақ, ол шараптан опасыздық жасап, тәкаппар адамға айналады; өз орнында тұрмайды; өз нәпсісін о дүниедей кеңейтеді, өзі өлім секілді, және тойымсыз; бірақ өзіне барлық халықтарды жинайды, өзіне бүкіл жұрттарды үйіп-төгеді. Аввакум 2:5.

Хабаққұқ кітабындағы осы аяттардың тек Миллершілер тарихында ғана орындалмағанын, сонымен қатар олардың орындалуы Эллен Уайт пен Адвентизмнің ертедегі ізашарларының екеуіне де ортақ тақырып болғанын еске ұстаған жөн. Миллершілер тарихының төртінші аятында бейнеленген сенім арқылы ақталғандар — бірінші түңілудің дағдарысына төтеп бергендер еді; сол дағдарыс әрі кідіру уақытын, әрі Бабылдың құлағанын жариялаған екінші періштенің хабарының келуін белгілеген болатын. Миллершілер сол сыналу тарихының аясында бұрын тарихи тұрғыдан протестанттар болып келген бұрынғы келісім халқының Бабылдың қыздарына айналғанын түсінді. Ол протестанттар келісім халқына меңзейтін Сардис шіркеуі арқылы бейнеленген протестанттар еді, өйткені оларда “ат” — әрі мінездің, әрі келісімдік қарым-қатынастың нышаны — бар болатын, бірақ олар өлі еді.

Сардистегі қауымның періштесіне жаз: Құдайдың жеті Рухына және жеті жұлдызға ие Болушы мынаны айтады: сенің істеріңді білемін; сен тірісің деген атың бар, бірақ өлісің. Аян 3:1.

1844 жылғы 19 сәуірде басталып, кейін 22 қазанда аяқталған сынақ үдерісінде — сол сынақтан өте алмағандар тәкаппарлыққа бой алдырды; ал егер біз бесінші аяттан кейінгі аяттарды оқитын болсақ, онда адамдық менмендіктің сипаты папалық өркөкіректік пен өзін-өзі дәріптеудің мысалы арқылы айқын көрсетілген. Бұл жиырмасыншы аятта: «Жаратқан Ие Өзінің қасиетті ғибадатханасында; бүкіл жер жүзі Оның алдында үнсіз қалсын», — деп жариялануымен аяқталады.

Ал Жаратқан Ие Өзінің киелі ғибадатханасында; бүкіл жер жүзі Оның алдында үнсіз қалсын. Хабаққук 2:20.

Хабаққук кітабының екінші тарауының екінші аяты 1844 жылдың 19 сәуіріндегі алғашқы түңілуді көрсетеді, ал тарау жиырмасыншы аятпен аяқталады, ол Жаратқан Иенің Өз ғибадатханасына кенеттен келген 1844 жылдың 22 қазанын айқын белгілейді.

1844 жылғы 22 қазандағы Төрт Келу (жол үстіне жол)

«Даниял 8:14-те көрсетілгендей, Мәсіхтің киелі үйді тазарту үшін біздің Ұлы Діни Қызметкеріміз ретінде Ең Киелі орынға келуі; Даниял 7:13-те баяндалғандай, Адам Ұлының Көне Күндер Иесіне келуі; және Малахия алдын ала айтқандай, Жаратқан Иенің Өз ғибадатханасына келуі — бұлардың бәрі бір оқиғаның сипаттамалары; әрі бұл сондай-ақ Мәсіх Матай 25-тегі он қыз туралы астарлы әңгімеде суреттеген күйеу жігіттің неке тойына келуі арқылы да бейнеленген». Ұлы тартыс, 426.

Үшінші және төртінші аяттар екінші аяттан жиырмасыншы аятқа дейінгі сынақ үдерісінде, яғни 1844 жылғы 19 сәуірден 1844 жылғы 22 қазанға дейінгі сынақ үдерісінде пайда болатын екі топты айқындайды. Төртінші аяттан он тоғызыншы аятқа дейінгі бөліктің бәрі папалық билікке арналған, тек он төртінші аят қана Аян кітабының он сегізінші тарауындағы періштенің 9/11-де түсуінен кейінгі тарихқа қатысты.

Өйткені жерді, сулар теңізді қалай қаптаса, Жаратқан Иенің ұлылығы туралы білім де солай толтырады. Абаққук 2:14.

Миллериттер тарихындағы екінші періштенің сынақ үдерісінде ғибадат етушілердің екі тобы қалыптасып, кейін 1844 жылғы 22 қазандағы дағдарыс кезінде айқын көрінді. Бұл үзіндідегі зұлымдардың сипаты — папалықтың сипаты; сол сынақ кезеңінде адал Миллериттер екінші періштенің хабарымен үйлесімде: Миллериттік хабарды қабылдамағаны арқылы протестанттық шіркеу Римнің қыздарына айналды, деп жариялауға келді. 19 сәуірден басталып, 22 қазанда аяқталған осы тартыс — мінез не Белшазар сияқты Бабылдың шарабын ішетін тәкаппар жан ретінде, не Белшазардың алдында тұрған Даниял іспетті сенімі арқылы ақталған адам ретінде айқындалатын орын. Дәл осы тартыста үшінші періштенің хабарымен байланысты мәңгілік шындықтарға дүниені оятатын драма өрбиді. Мас болған мен ақталғанның қарама-қарсылығы дүниенің осы мәселелерге қалай жарықтандырылатыны туралы уәждің аясында берілген: “For the earth shall be filled with the knowledge of the glory of the Lord, as the waters cover the sea.” Сол жарықтандыру 9/11-де басталды.

Хабаққук кітабының екінші тарауында бейнеленген тарихтың соңында Жаратқан Ие 1844 жылғы 22 қазанда кенеттен Өз ғибадатханасына келді. Ол мұны Даниял 8-тараудың он төртінші аятында Палмони ретінде баяндап берген пайғамбарлықтың орындалуы ретінде істеді.

Палмони

Киелі кітап күнтізбесінің жетінші айының оныншы күні, ол 1844 жылы оныншы айдың жиырма екінші күніне сәйкес келді, Хабаққұқ 2:20 аяты орындалды, әрі көктегі киелі орында Мәсіхтің қызметіндегі дәуірлік өзгерісті айқындайтын «тарау мен аятта» бейнелік “220” саны көрінеді. Жүз қырық төрт мыңның пайғамбарлық сипатының бірі — олардың Тоқты қайда барса, соның соңынан ерушілер екендігі. Мәсіхке еру дегеніміз — Оның Сөзінде Оған еру.

Өз Сөзінде “220” саны Құдайлық пен адамдықтың бірігуін рәміздік түрде білдіреді, ал дәл сол күні Мәсіх бастаған істің өзі Оның Құдайлығын адамдықпен біріктіру ісі болды. 1844 жылы оныншы айдың жиырма екінші күні, яғни рәміздік түрде жиырма екінші онға көбейткенде “220”-ға тең болады ($22 \times 10 = 220$), немесе, басқаша айтқанда, рәміздік тұрғыдан “220”-ға сәйкес келетін дәл сол күні, Мәсіх тергеу сотын бастау үшін қасиетті орыннан Ең Қасиетті Орынға өткен кезде, Аббақұқ “2:20” орындалды.

Палмони, ғажайып Сан, Адвентизмнің орталық діңгегі болып табылатын «сұрақ пен жауаптың» өзегінде тұр, ал адвентистердің көпшілігі бұл шындықтан мүлде бейхабар.

«Басқа барлық аяттардан да артық Адвент сенімінің әрі іргетасы, әрі орталық тірегі болған Жазба мына мәлімдеме еді: “Екі мың үш жүз кеш пен таңға дейін; содан кейін киелі орын тазарады”. [Daniel 8:14.]» Ұлы тартыс, 409.

Даниял кітабының сегізінші тарауының он үшінші және он төртінші аяттары он үшінші аяттағы сұрақты және соның артынан он төртінші аяттағы жауапты бейнелейді. Он үшінші аятта еврей тіліндегі «Палмони» сөзі «әлгі бір киелі» деп аударылған, әрі Мәсіхтің осы ерекше есімі «Ғажайып Санаушы» немесе «Құпиялардың Санаушысы» дегенді білдіреді.

Эллен Уайт он төртінші аятты Адвентизмнің негізгі тірегі мен іргетасы деп айқындағанда, ол осы екі аяттағы сұрақ пен жауапқа құдайлық екпін қояды; бұл, Ғажайып Санаушы ретіндегі Мәсіхтің негізгі сілтеме нүктесі болуға тиіс екенін талап етеді. Уайт ханым кез келген үзіндінің орталық ақиқаты ретінде Мәсіхке қараудың маңызын қайта-қайта атап көрсетті, ал он үшінші және он төртінші аяттарда Мәсіхтің тікелей көрінісі бар — «әлгі бір әулие», — ол Палмони.

Адвентизм 1863 жылы Леуіліктер кітабының жиырма алтыншы тарауындағы «жеті уақытты» теріске шығарғанда, олар Палмониге көздерін жұмды, өйткені сұрақ пен жауаптың пайғамбарлық құрылымы Мұсаның «жеті уақыты» мен Даниялдың «екі мың үш жүз күні» арасындағы байланысқа негізделген. Мұсаның «жеті уақыты», яғни екі мың бес жүз жиырма жыл, және Даниялдың «екі мың үш жүз кеші мен таңы», яғни пайғамбарлық мағынадағы екі мың үш жүз жыл, арасындағы байланыс санмен бейнеленетін уақыт арқылы орнықтырылады, ал Ғажайып Санаушы Адвентизмнің орталық тірегі болып табылатын сол сұрақ пен жауаптың дәл ортасында тұр. Иосиф Флавийдің жазбаларын оқығандар оның Құдай жаратқан екі айрықша нәрсені анықтаған қисынды дәлелдерін еске түсіруі мүмкін. Соның бірі — еврей тілі, ал екіншісі — өлшенетін уақыт, ол өз кезегінде математиканы талап етеді.

Он үшінші аят: «Қанша уақытқа дейін?» — деп сұрайды. Бұл аят «қашан?» деп сұрамайды, «қанша уақытқа дейін?» деп сұрайды. Сұрақтың ұзақтыққа қатысты ма («қанша уақытқа дейін?»), әлде белгілі бір уақыт нүктесіне қатысты ма («қашан?») екендігін айқындау — дұрыс түсіну үшін шешуші мәнге ие. Он төртінші аяттағы сұраққа берілген жауап не белгілі бір уақыт нүктесін айқындайды, не бір уақыт мерзімін, мүмкін екеуін де білдіреді; бірақ жауап қандай болса да, ол он үшінші аяттағы сұрақтың мәнмәтіні аясында қарастырылуға тиіс. Сөзді дұрыс бөлу, яғни он төртінші аяттың жауабын дұрыс түсіну үшін, сұрақтың мәнмәтінін дұрыс түсіну қажет. Бұл «қашан» ба, әлде «сонда» ма?

Ефремнің маскүнемдері он төртінші аят белгілі бір уақыт нүктесін көрсетеді деп бұлдыр түрде үйретеді; олар оны 1844 жылғы 22 қазан деп таниды, әрі солай еткенде, әбден мүмкін, біз жаңа ғана «Ұлы күрестен» келтірген үзіндіге сілтеме жасайтын шығар; бірақ Құдай Сөзі ешқашан өзгермейді және ешқашан мүлт кетпейді. «Қанша уақыт» деген сұрақ белгілі бір уақыт нүктесін емес, ұзақтықты білдіреді. 1844 жылғы 22 қазан тергеуші сот кезеңін бастады, ал сол іске қатысты ақиқаттар мәңгілік Ізгі хабарды білдіреді және оның жай ғана басталған күнінен әлдеқайда маңызды.

Еврей грамматикасы анық, әрі сол бірдей мағына King James Version аудармасына да дәл берілген. Грамматика сұрақты ұзақтық мәнмәтінінде анық орналастырып қана қоймайды, сонымен бірге “қашанға дейін” деген сұрақ Киелі кітап пайғамбарлығындағы бір нышан болып табылады. Бірнеше куәлік арқылы “қашанға дейін” деген сұрақтың нышан ретінде 9/11 тарихын жексенбілік заңға дейін бейнелейтіні дәлелдене алады. Біз алдымен “қашанға дейін” нышанын қарастырып, содан кейін Палмони мен Жоелге қайта ораламыз.

Қашанға Дейін? Ишая, Алтыншы Tapay In the year that king Uzziah died, Isaiah had a wonderful view of God’s sanctuary and of a special service there. Read Isaiah 6. During this vision, he said, “Mine eyes have seen the King, the Lord of hosts” (Isaiah 6:5). Isaiah saw the Lord “sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple” (verse 1). Angels were there and one “flew unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar” (verse 6). Бұл көріністе Ишая өзін Құдайдың тағының бөлмесінде тұрғандай көрді, сондықтан ол бұл аянды былай суреттеді. Ол көкте Құдайдың тағын көрді, ал сол тақты қоршаған періштелер дұға мен мадақтың ладанымен бірге Құдай халқының мойындалған күнәларын жоғары көтеріп жатты. Бұл Құдайдың көктегі киелі үйінің бір бөліміндегі қызметтің көрінісі еді. And in this vision, the holy law of God shone before him with a glory that made his own defects of character appear to him in vivid strength. He felt entirely hopeless and undone, and exclaimed, “Woe is me! for I am undone” (verse 5). But relief came immediately in this symbolic scene. One of the seraphim took a live coal from the altar and touched his lips, saying, “Thine iniquity is taken away,

and thy sin purged" (verse 7). Here Isaiah was shown that no one can really comprehend God and ever remain complacent, self-satisfied, and faultless in his own eyes. The closer one comes to Christ, the more imperfect he will appear in his own eyes, because his vision will be clearer, and his defects will be seen in broad and distinct contrast to the perfect character of Christ. It was because Isaiah had so deep a sense of God's holiness and purity that he felt his own weakness and unworthiness. Then his attention was turned from himself to the perfection of Christ's character, and he was relieved. After that, when the voice of God was heard saying, "Whom shall I send, and who will go for us?" Isaiah could quickly answer, "Here am I; send me" (verse 8). Then he was told to deliver a solemn message to God's people, but he was informed beforehand that the message would not be accepted. "Go, and tell this people, Hear ye indeed, but understand not; and see ye indeed, but perceive not" (verse 9). That was a strange message for God to send to His people. Yet it has always been true that many hear and do not understand, see and do not perceive. The message was further, "Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes" (verse 10). These words did not imply that Isaiah was to do this himself, but that his message was of such a character that the result of it would be to harden the people to whom he was sent. The same gospel that softens some hearts hardens others. Christ is a rock. To some He is the rock of offense. Some fall upon this rock and are broken; for them that is the beginning of salvation. Others are offended by it and are broken in pieces in final destruction. So it was to be with Isaiah's message. The people would not receive it. The important question to Isaiah was, How long must this message be given? Here is the answer: "Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate" (verse 11). This would continue till desolation should overspread the land because of their great wickedness. Yet there was to be "a tenth" in it, and "it shall return, and shall be eaten: as a teil tree, and as an oak, whose substance is in them, when they cast their leaves: so the holy seed shall be the substance thereof" (verse 13). There would be a remnant, a holy seed, from which the nation would spring again. It would be like a tree, which though cut down and left desolate through the long winter months, still has life hidden in its roots and sends forth fresh shoots and branches when spring appears. Thus, though the land of Judah was to become desolate because of the wickedness of the people, yet the holy seed remained in the roots, and

from it would come a new growth. When Jesus came into Galilee preaching and saying, “The time is fulfilled, and the kingdom of God is at hand,” He immediately began to call disciples to leave all and follow Him. One day, after He had taught the people from Simon Peter’s boat, He told Peter to launch out into the deep and let down the nets. Peter thought it useless, because they had toiled all night and had caught nothing, but in response to Christ’s command he obeyed and enclosed a vast multitude of fishes. This impressed Peter deeply. He saw that there was divine power in Christ’s command, and in the reaction of his own heart he fell at Jesus’ feet, exclaiming, “Depart from me; for I am a sinful man, O Lord” (Luke 5:8). There came to Peter for a moment something of the same overwhelming sense of Christ’s majesty and his own sinfulness that had overwhelmed Isaiah in the temple vision. But relief came to him as it had to Isaiah, for Jesus said to him, “Fear not; from henceforth thou shalt catch men” (verse 10). Peter accepted the call, and so did James and John. Jesus Himself later said, “I, if I be lifted up from the earth, will draw all men unto me” (John 12:32). The prophet said similarly of Christ, “And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling and for a rock of offense to both the houses of Israel” (Isaiah 8:14). Those who are drawn to Him and who in penitence fall broken at His feet find in Him a sanctuary. But those who refuse Him find Him a rock that offends and destroys. This happens because of the way men respond to Him. The same sun that melts wax hardens clay. Christ came to save, not to destroy. Yet if people refuse salvation, the result is destruction. When Isaiah understood that the people would not hear, he asked, “Lord, how long?” And the answer was, until utter desolation should come on the land. Nevertheless God preserved a remnant, a tenth, the holy seed. The same principle runs all through Scripture. God’s purposes move forward, even though the majority refuse His message. There is always a remnant that hears, believes, and becomes the seed of future restoration.

Ишая пайғамбар кітабының алтыншы тарауының үшінші аятында періштелер жердің Құдайдың ұлылығына толы екенін мәлімдейді.

Бірі екіншісіне дауыстап былай деді: «Қасиетті, қасиетті, қасиетті Әскерлердің Иесі Жаратқан Ие; бүкіл жер жүзі Оның ұлылығына толы». Ишая 6:3.

Уайт апай Аян кітабының он сегізінші тарауындағы періштенің төмен түсуін үшінші аяттағы періштелермен байланыстырады.

«Олар [періштелер] бүкіл жер Оның ұлылығына толатын болашақты көргенде, бірінен бірі әуезді үнмен қайталап, мадақтың салтанатты әнін шырқайды: “Қасиетті, қасиетті,

қасиетті — Әскерлер Иесі Жаратқан Ие.”» Review and Herald, December 22, 1896.

Ишая 9/11-де тұр және ол көргісі де, естігісі де келмейтін лаодикиялық халыққа 9/11 хабарын қанша уақыт жариялауы керектігін сұрайды. Оған қалалар қирап-бүлінгенге дейін табандылықпен жалғастыруы тиіс екені айтылады; ал қалалардың қирауы ұлттық безбүйректікке ұлттық күйреу ілесетін жексенбілік заңнан басталады.

Сонда мен: «Ием, қашанға дейін?» — дедім. Ол былай деп жауап берді: «Қалалар тұрғыны жоқ қаңырап қалғанша, үйлерде адам қалмағанша, жер мүлде қаңырап бос қалғанша, Жаратқан Ие адамдарды алысқа айдап жібергенше, және елдің қақ ортасында зор қаңырау орын алғанша». Бірақ онда әлі де оннан бір бөлік қалады; ол қайта оралады, бірақ жойылуға беріледі: жапырағы түскеннен кейін де өзегін сақтайтын терек пен емен тәрізді, сол сияқты киелі тұқым да соның өзегі болады. Ишая 6:11–13.

9/11-де, жер Құдайдың ұлылығымен нұрланған кезде, Ишая соңғы жаңбыр туралы хабарды жеткізуге майланып тағайындалады, әрі ол: «жүректері семірген» адамдарға 9/11 туралы хабарды қанша уақытқа дейін жеткізуім керек?» — деп сұрайды. Жауабы: жексенбілік заңға «дейін», сол кезде «елдің қақ ортасында зор тастап кету болады». «Зор тастап кетуді» Лаодикиялық адвентизм жүзеге асырады; Ишая оны жиырма екінші тарауда Шебна ретінде бейнелейді.

Міне, Жаратқан Ие сені күшті айдаумен алып кетеді, және сөзсіз сені бүркейді. Ол сені сөзсіз қатты айналдырып, кең бір елге доптай лақтырады; сен сонда өлесің, әрі сонда даңқыңның арбалары қожайыныңның үйіне масқара болады. Мен сені қызмет орныңнан қуа шығарамын, әрі ол сені өз лауазымыңнан құлатады. Ишая 22:17–19.

Лаодикиялық адвентизм жексенбілік заң кезінде ақиқатты тастап кетеді де, Даниял кітабының он бірінші тарауының қырық бірінші аятында бейнеленгендей, сол жерде «құлатылады».

Ол сондай-ақ даңқты елге кіреді, және көптеген елдер құлатылады; бірақ мыналар оның қолынан құтылады: Едом, Моаб және Аммон ұлдарының басшылары. Даниял 11:41.

Ишая: «Қашанға дейін?» — деп сұрағанда, оған Даниял кітабының он бірінші тарауының қырық бірінші аятындағы «көптегендер» сенбі күнін де, Құдайды да тастап кететін, сол кезде «құлатылатын» жексенбілік заңға дейін дәл Адвентизмге осы хабарды жеткізу бұйырылады. Сонда олар Аян кітабында бейнеленгендей, Киелі кітаптың барлық кітаптары түйісіп, аяқталатын жерде, Ишая жиырма екінші тараудағы Шебнаның «алып бір елге доптай» «қатты лақтырылып», «алысқа» «алынып тасталуы» арқылы көрсетілгендей, Жаратқан Иенің аузынан құсып тасталады.

Сол уақыт кезеңінде «оннан бір бөлік» (яғни, ондық) ретінде бейнеленген қалдық «қайтып оралады»; бұл үзіндіде олар жапырақтары түсіп қалған кезде де «өзегі» сақталып қалатын ағаштарға теңеледі. Пайғамбарлық рәмізде «жапырақтар» сенімін жариялап мойындауды білдіреді. Адвентизм жексенбілік заңға келіп, Құдайдың сенбісінің орнына аптаның бірінші күнін қабылдағанда, олар өздерінің «мойындау» жапырақтарын түсіріп тастайды да, бұдан

былай Құдайдың жетінші күнгі сенбісін ұстанамыз деп мәлімдемейтін болады.

«Інжір ағашын қарғау — іс жүзінде көрсетілген астарлы әңгіме еді. Мәсіхтің дәл алдында тәкаппарлана жапырағын жайған сол бедеу ағаш яһуди халқының нышаны болды. Құтқарушы Өз шәкірттеріне Израилдің құрыуының себебі мен оның бұлтартпас ақиқаттығын айқын көрсетуді қалады. Осы мақсат үшін Ол ағашқа адамгершілік қасиеттер дарытып, оны Құдайлық шындықтың жаршысы етті. Яһудилер Құдайға адалдық танытатынын мәлімдеп, өздерін барлық өзге халықтардан айрықша етіп көрсетіп тұрды. Олар Оның тарапынан ерекше ілтипатқа ие болған еді, әрі өздерін барлық өзге халықтардан артық әділміз деп санады. Бірақ олар дүниеге деген сүйіспеншілік пен пайдақұмарлықтың салдарынан азғындалған еді. Олар өз білімдерін мақтан тұтты, алайда Құдай талаптарын білмеді және екіжүзділікке толы болды. Бедеу ағаш сияқты, олар көзге жайнаған, көркем көрінетін, тәкаппар тармақтарын жоғары жайып, «жапырақтан басқа ештеңе» бермеді. Өзінің зәулім ғибадатханасымен, қасиетті құрбандық орындарымен, басына тәж тәрізді бас киім киген діни қызметкерлерімен және әсерлі рәсімдерімен яһуди діні сырттай расында да көркем еді, бірақ онда кішіпейілділік, сүйіспеншілік және қайырымдылық жетіспеді.»

«Інжір бағындағы барлық ағаштар жеміссіз еді; бірақ жапырақсыз ағаштардан ешқандай үміт күтілмеді, сондықтан олар ешбір түңілушілік те туғызбады. Осы ағаштар арқылы басқа ұлттар бейнеленді. Олар яһудилер сияқты-ақ тақуалықтан жұрдай еді; бірақ олар Құдайға қызмет етеміз деп мойындамаған болатын. Олар ізгілікке қатысты даңғой дәмелер жасаған жоқ. Олар Құдайдың істері мен жолдарын көрмейтін соқыр еді. Олар үшін інжір пісетін уақыт әлі келген жоқ еді. Олар өздеріне нұр мен үміт әкелетін бір күнді әлі де күтіп жүрген еді. Құдайдан молырақ игіліктер алған яһудилер осы сыйларды теріс пайдаланғандары үшін жауапқа тартылды. Өздері мақтан еткен артықшылықтар олардың кінәсін тек күшейте түсті». The Desire of Ages, 582, 583.

Жексенбілік заң кезінде Лаодикиялық адвентизмнің Құдайдың келісім халқы екендігін мәлімдеуі жойылады, өйткені олар өлім келісімінің таңбасын қабылдап, өмір келісімінің мөрін қабылдамайды. Содан кейін олар өздерінің сыртқы мойындау жапырақтарын тастап, көз алдына Ишая арқылы бейнеленген бір қалдық әкелінеді; ол 9/11-де ежелгі жолдарға «қайтып оралды», содан соң өзінің бұзылған тәжірибесін түсінген кезде (Ишая) топыраққа дейін humbled етілді, әрі одан кейін құрбандық үстелінен алынған шоқпен тазартылды. Уайт ханым бізге құрбандық үстелінен алынған шоқтың тазартуды білдіретінін айтады, бірақ тазарту дегеніміз — шоқтың Ишаяның ерніне тиюі арқылы жүзеге асатын нәрсенің өзі ғана.

«Жанып тұрған көмір тазарудың нышаны болып табылады. Егер ол еріндерге тисе, олардан ешбір арам сөз шықпайды. Жанып тұрған көмір сондай-ақ Жаратқан Иенің қызметшілерінің күш-жігерінің ықпал-қуатын да бейнелейді». Review and Herald, October 16, 1888.

Соңғы күндері жерге тасталатын құрбандық үстеліндегі «шоқтар» — Аян кітабының сегізінші тарауының алғашқы бес аятында жетінші әрі соңғы мөр ашылғанда жерге тасталатын шоқтар. Ишая, демек, жүз қырық төрт мың да, шоқтың еріндеріне тиюі арқылы

тазарады, бірақ «шоқ» — хабар. Олар періштенің қолынан кітапты алып, оны жеген кезде, ол олардың еріндеріне тиеді.

Оларды Өзіңнің ақиқатыңмен киелі ет; Сенің сөзің — ақиқат. Жохан 17:17.

«Қайтып оралатындар» және қалдыққа (сарқынға) айналатындар емен мен теребинф ағаштары ретінде бейнеленеді; әрі Мәсіхтің «ағашқа адамгершілік қасиеттер дарытып, оны құдайлық ақиқатты түсіндіруші еткені» сияқты, Ишаяның ағаштарының да өз ішінде «мәнмен» бейнеленген «адамгершілік қасиеті» бар. Тек сыртқы мойындаудың жапырақтары ғана болғандар аластатылған кезде де, сол мән ағаштармен бірге қалады. «Қасиетті тұқым» — сол «мән», ал Мәсіх — пайғамбарлықтағы «қасиетті тұқым». Қалдық ретінде және Ишаяның өзі арқылы алтыншы тарауда бейнеленген сол ағаштар адамдарды, демек адамзат болмысын білдіреді, ал қасиетті тұқым құдайлық болмысты білдіреді. Осылайша, Ишая 6-тарау 11 қыркүйектен жексенбілік заңға дейінгі аралықтағы Адвентизмнің тазаруын айқындайды, әрі Ишаяның сол пайғамбарлық тарихқа қосатын егжей-тегжейлерінің бәрі оның «қашанға дейін?» деген сұрағымен бейнеленген. Ишая үшін «қашанға дейін?» дегеннің жауабы 11 қыркүйектен жексенбілік заңға дейін болды.

Қанша уақыт? 1840–1844

1840 жылдың 11 тамызы 9/11-ді бейнеледі, әрі 1840 жылдың 11 тамызынан 1844 жылдың 22 қазанына дейінгі пайғамбарлық тарих аясында Илияс пен Изебелдің пайғамбарлары арасындағы Қармел тауындағы шайқас орын алды. Ақырында Бағалдың пайғамбарларының жалған пайғамбарлар екені әшкереленіп, Илияс оларды өлтірді, бірақ қақтығыстың ең басында-ақ Илияс: «екі пікірдің арасында қашанға дейін толқып жүресіңдер?» — деген сұрақ қойды.

Сонда Илияс бүкіл халыққа келіп: «Қашанға дейін екі ойдың арасында теңселіп жүресіңдер? Егер Жаратқан Ие Құдай болса, Оған еріндер; ал егер Бағал болса, соның соңынан еріндер», — деді. Ал халық оған бір сөз де жауап бермеді. Сонда Илияс халыққа: «Жаратқан Иенің пайғамбары ретінде мен ғана қалдым; ал Бағалдың пайғамбарлары төрт жүз елу адам», — деді. 3 Патшалықтар 18:21, 22.

Илияс 1840 жылдың 11 тамызында; сол ұрпақтан Миллериттік хабардың шынайы ма, әлде жалған ба екенін сұрап тұр. Бұл Ишаяның алтыншы тарауы сияқты, Лаодикияға арналған тағы бір хабар.

«Мыңдаған адам Уильям Миллер уағыздаған ақиқатты қабылдауға жетелінді, әрі Құдайдың қызметшілері Илиястың рухы мен құдіретінде осы хабарды жариялау үшін көтерілді. Исаның жолын дайындаушы Жохан сияқты, осы салтанатты хабарды уағыздағандар балтаны ағаштың түбіне шабуға және адамдарды тәубеге лайық жеміс келтіруге шақыруға өздерін міндетті сезінді. Олардың куәлігі қауымдарды оятып, оларға күшті әсер етуге және олардың шынайы болмысын әшкерелеуге бағытталған еді. Ал келешек қаһардан қашу туралы салтанатты ескерту жария етілгенде, қауымдарға біріккен көптеген адамдар шипалы хабарды қабылдады; олар өздерінің кері шегінулерін көріп, тәубенің ащы көз жастарымен және жанның терең қасіретімен Құдайдың алдында

кішірейді. Құдай Рухы олардың үстіне қонғанда, олар: “Құдайдан қорқындар, Оған мадақ беріндер; өйткені Оның сотының уақыты келді”, — деген айқайды жариялауға жәрдемдесті». Early Writings, 233.

1840 жылдан 1844 жылға дейінгі сыналу тарихында Ілиястың хабарын қабылдамаған протестанттар Римнің қыздарына айналып, протестантизмнің жамылғысын Миллериттік адвентизмге тапсырды. Ишая мен Ілияста біз «қанша уақытқа дейін» деген сұрақтың 9/11-ден басталып, жексенбілік заңмен аяқталатын тарихтың нышаны екендігіне куәлік ететін екі куәгерді көреміз. Миллериттік тарихта 1840 жылғы 11 тамыз 9/11-ге сәйкес келеді, ал 1844 жылғы 22 қазан жексенбілік заңға сәйкес келеді. Көктен от түсіп, Ілиястың құрбандығын жалмап қойған кезде, он екі тастың бәрі де құрбандықпен бірге нұрланып көрінді; осылайша жүз қырық төрт мың нұрланған тастар ретінде бейнеленген ту іспетті белгі ретінде айқындалды. Содан кейін жалған пайғамбарлар Ілияс арқылы өлтірілді, дәл сол сияқты Құрама Штаттар — жалған пайғамбар — жексенбілік заң кезінде алтыншы патшалық ретінде өлтіріледі.

Ишая кітабының алтыншы тарауы 11 қыркүйектен жексенбілік заңға дейінгі аралықта Құдай халқының арасында жүретін сынау, аластау және тазарту үдерісіне айрықша мән береді. Ілияс Құдай халқының лаодикеялық көзқарасына үн қатады, сонымен қатар шынайы және жалған пайғамбардың, соған сәйкес шынайы не жалған хабардың арасындағы айырманы дәлелдейтін куәлік ұсынады. Осылайша, 1840 жылдың 11 тамызынан басталып, 1844 жылдың 22 қазанына дейін аяқталған аралықта Сардис кезеңіндегі протестанттарға пайғамбарлық сынақ жіберілді; әрі Кармил тауындағы от екі топқа бөлінуді тудырғаны сияқты, 1844 жылы да екі топ айқын көрінді. Сынақ үдерісіндегі бір топ көп ұзамай «бұрынғы» келісім халқы болатын, ал екінші топ Құдай 1844 жылдың 22 қазанында Өзімен келісімге енгізетін Миллерлік адвентизм еді. Сынақ пен бөліну кезеңі — жүзімдік туралы хикая, өйткені Миллерлік адвентизм Сардистік протестантизм адасқан протестантизм ретіндегі өз рөлін орындай бастаған дәл сол мезетте шынайы пайғамбар екені көрсетілді. Бағалдың пайғамбарларының жалған екені әшкереленгені сияқты, бұрынғы келісім халқы да әшкереленіп, содан кейін Миллериттер тарапынан Римнің қызы ретінде танылды. Кармил тауының тарихы, сондай-ақ сол тарихтың Миллериттер заманындағы орындалуы, «қанша уақытқа дейін?» деген сұрақтың 11 қыркүйектен жексенбілік заңға дейінгі уақыт кезеңінің нышаны екенін Ишаяның алтыншы тарауына қатысты растайтын екінші куәлікті береді.

“Уа, Ыбырайымның, Ыскақтың және Израилдің Құдайы Жаратқан Ие,” — деп жалбарынады пайғамбар, — “бүгін Сенің Израилде Құдай екенің, менің де Сенің құлың екенім, әрі осының бәрін Сенің сөзің бойынша істегенім мәлім болсын. Мені ести гөр, уа, Жаратқан Ие, мені ести гөр, осы халық Сенің Жаратқан Ие Құдай екенінді және олардың жүрегін қайтадан Өзіңе бұрғаныңды білсін.”

Өзінің салтанатты ауырлығымен жаншитын бір үнсіздік баршаға орнады. Бағалдың діни қызметкерлері қорқыныштан дірілдейді. Өз кінәларын сезіне отырып, олар тез арадағы жазаны күтеді.

Ілиястың дұғасы аяқтала салысымен, жалын атқан от көктен жарқыраған найзағайдың жарқылындай болып, көтеріліп қойылған құрбандық үстеліне түсіп, құрбандықты жалмап кетеді, ордағы суды жалап қояды, тіпті құрбандық үстелінің тастарын да жалмап қояды. Жалынның жарқылы тауды нұрландырып, жиналған халықтың көзін қарықтырады. Төмендегі аңғарларда, жоғарыдағылардың қимылдарын мазасыз күдікпен бақылап тұрған көпшіліктің бәрі оттың түскенін анық көріп, бұл көрініске қайран қалады. Бұл Қызыл теңізде Исраил ұлдарын Мысыр қолынан бөліп тұрған от бағанына ұқсайды.

«Таудағы халық көзге көрінбейтін Құдайдың алдында үрейлі қастермен жерге жығылады. Олар көктен түскен отқа әрі қарай қарауға батылы бармайды. Өздері де жалмап қойылармыз деп қорқады; әрі Ілиястың Құдайын өз әкелерінің Құдайы, өздері мойынсұнуға тиіс Құдай деп тану міндетіне көздері жетіп, бәрі бір ауыздан: “Жаратқан Ие — Құдай, Жаратқан Ие — Құдай”, — деп айқай салады. Бұл айқай таңғаларлық айқындықпен таудың үстін кернеп, төмендегі жазықта жаңғырып естіледі. Ақырында Исраил серпіліп оянады, алданудан арылады, тәубеге келеді. Ақырында халық Құдайды қаншалықты қорлағанын көреді. Бағалға табынудың сипаты, шынайы Құдай талап ететін парасатты қызметпен салыстырғанда, толық әшкереленеді. Халық Құдайдың Өз есімін мойындатқанға дейін шық пен жаңбырды тоқтатып қоюындағы әділдігі мен рақымын мойындайды. Енді олар Ілиястың Құдайы әрбір пұттан жоғары екенін мойындауға дайын». Пайғамбарлар мен патшалар, 153.

Қаншаға дейін? Мұса

«Қашанға дейін?» деген рәміздік сұрақтың пайғамбарлық Сөзде алғаш рет көтерілуі Мұсаның заманында мысырлықтарға жіберілген сегізінші жазада орын алады. Сегізінші жаза — «шегірткелер» (Исламның рәмізі), оларды «шығыс желі» (Исламның рәмізі) алып келеді.

Сонда Мұса мен Һарон перғауынға келіп, оған былай деді: «Еврейлердің Құдайы Жаратқан Ие былай дейді: “Менің алдымда өзінді төмендетуден қашанға дейін бас тартасың? Халқымды жібере гөр, Маған қызмет етсін. Әйтпесе, егер халқымды жіберуден бас тартсаң, міне, ертең еліңнің шегіне шегірткелерді әкелемін. Олар жердің бетін қаптап кетеді, сондықтан жер көрінбей қалады; бұршақтан аман қалған, сендерге сақталып қалған қалдықтың бәрін жеп қояды, әрі сендер үшін танапта өсіп тұрған әрбір ағашты да жейді. Олар сенің үйлерінді, барлық құлдарыңның үйлерін және бүкіл мысырлықтардың үйлерін толтырады; мұндайды жер бетінде болған күннен бастап осы күнге дейін әкелерің де, әкелеріңнің әкелері де көрген емес”». Осыны айтып, ол бұрылып, перғауынның алдынан шығып кетті.

Сонда перғауынның қызметшілері оған былай деді: «Бұл адам қашанға дейін бізге тұзақ болмақ? Ол кісілерді жібер, олар өздерінің Құдайы Жаратқан Иеге қызмет етсін; сен әлі де Мысырдың күйрегенін білмейсің бе?»

Мұса мен Һарон қайтадан перғауынның алдына әкелінді; сонда ол оларға: «Барып, Құдайларың Жаратқан Иеге қызмет етіңдер; бірақ баратындар кімдер?» — деді.

Сонда Мұса былай деді: Біз жасымызбен де, кәрімізбен де, ұлдарымызбен де, қыздарымызбен де, отарларымызбен де, табындарымызбен де барамыз; өйткені біз Жаратқан Иеге арнап мейрам өткізуге тиіспіз.

Сонда ол оларға былай деді: «Мен сендерді және балаларыңды жіберетін болсам, Жаратқан Ие сендермен солай болсын; абайлаңдар, өйткені алдарыңда пәле тұр. Жок, олай емес; қазір еркектер ғана барып, Жаратқан Иеге қызмет етсін, өйткені өздеріңнің қалағандарың осы еді». Сөйтіп олар перғауынның алдынан қуылып шығарылды.

Сонда Жаратқан Ие Мұсаға былай деді: «Шегірткелер Мысыр жеріне қаптап келіп, сол жердің бүкіл шөбін, тіпті бұршақтан аман қалғанының бәрін жеп қоюы үшін, қолыңды Мысыр жерінің үстіне соз». Мұса өз таяғын Мысыр жерінің үстіне созды, сонда Жаратқан Ие күні бойы және түні бойы сол жерге шығыс желін жіберді; таң атқанда, шығыс желі шегірткелерді алып келді. Шегірткелер бүкіл Мысыр жеріне қаптап келіп, Мысырдың барлық өңіріне қонды. Олар тым жойқын болды; олардан бұрын ондай шегірткелер ешқашан болмаған, олардан кейін де ондайы болмайды. Өйткені олар бүкіл жердің бетін жауып, жер қарауытып кетті; сөйтіп, олар жердің бүкіл шөбін және бұршақтан аман қалған ағаштардың барлық жемісін жеп қойды. Осылайша, бүкіл Мысыр жерінде ағаштарда да, егістік шөптерінде де ешбір көк нәрсе қалмады.

Сонда перғауын Мұса мен Һаронды асығыс шақыртып алып, былай деді: «Мен Жаратқан Ие — сендердің Құдайларыңа да, сендерге де қарсы күнә жасадым. Енді, өтінемін, осы жолы ғана күнәмді кешіріңдер де, Жаратқан Ие — сендердің Құдайларыңа жалбарыныңдар, Ол менен осы өлімді ғана алып тастасын». Сонда Мұса перғауынның алдынан шығып, Жаратқан Иеге жалбарынды. Ал Жаратқан Ие өте күшті батыс желін соқтырды; ол шегірткелерді алып кетіп, Қызыл теңізге айдап тастады. Мысырдың бүкіл жерінде бірде-бір шегіртке қалмады. Мысырдан шығу 10:3–19.

Әуелі «еврейлердің Құдайы Жаратқан Ие»: «Менің алдымда бас иуден сен қашанға дейін бас тартасың?» — деп сұрайды; содан кейін Перғауынның қызметшілері де тағы да Перғауыннан: «Бұл адам қашанға дейін бізге тұзақ болып тұра бермек?» — деп сұрайды. Бұл сұрақ сегізінші індет кезінде қойылады, ал ол бірнеше себептерге байланысты 9/11-ге сәйкес келеді. Оныншы індет — тұңғыштардың өлтірілуі; ол айқышқа сәйкес келеді, әрі одан кейін Қызыл теңіз жанындағы түңілу келеді. Рухани шабыт бұл түңілуді айқыш жанындағы шәкірттердің түңілуімен сәйкестендіреді, ал ол 1844 жылғы миллериттердің ұлы түңілуіне сәйкес келеді. Осы үш куәліктің бәрі де жексенбілік заңмен сәйкес келеді. Оныншы індет — жексенбілік заң, ал одан екі індет бұрын сегізінші індет «шығыс желімен» «шегірткелерді» алып келді. «Шегірткелер» бүкіл жер бетін қаптап кетті, дәл сол сияқты Ислам да бүгін бүкіл әлемді сілкіндіріп жатыр, өйткені ол мәжбүрлі иммиграция арқылы өз қараңғылығын таратып келеді. «Шөл шегірткесінің» латынша атауы — «locusta migratoria», бұл Исламның иммиграция арқылы таралуын білдіреді; мұның үлгісі табиғи дүниеде көші-қон ретінде көрініс табады.

Тоғызыншы оба сезілетіндей қараңғылық болды.

Сонда Жаратқан Ие Мұсаға былай деді: Қолыңды аспанға қарай соз, сонда Мысыр жерін қараңғылық бассын, тіпті қолмен сезілетін қараңғылық болсын. Мұса қолын аспанға қарай созды; сөйтіп бүкіл Мысыр жерін үш күн бойы қалың қараңғылық басты: олар бірін-бірі көрмеді, әрі үш күн бойы ешкім орнынан тұрған жоқ; ал Исраил ұлдарының бәрінің тұратын жерлерінде жарық болды. Мысырдан шығу 10:21–23.

Кармил тауы мен Илияс арқылы бейнеленген «қашанға дейін» деген нышанда көктен от түскен кезде айқындалатын бір айырмашылық бар. Илиястың Құдайы Бағал істей алмайтын нәрсені істеді. Миллершілдер тарихында бұл айырмашылық құлаған Сардистік протестантизм мен Миллершіл адвентизмнің арасында белгіленді. Мұсамен бірге бұл айырмашылық қараңғылық па, әлде жарық па деген түрде болды. Еврейлердің үйлерінде жарық болды. Ишая бізге әрі қарай, Мұсаның желісінде нұры жоқтар, яғни Илияс жойып жіберетіндер де, сондай-ақ Миллершілдер кезеңінде протестантизмнің жамылғысынан айырылатындар да: «естиді, бірақ түсінбейді; көреді, бірақ ұқпайды» деген «халық» екенін хабарлайды. Содан кейін бұл халық туралы мынадай жариялау айтылады: «Осы халықтың жүрегін семірт, құлақтарын ауырлат, көздерін жұм; олар көздерімен көріп, құлақтарымен естіп, жүректерімен түсініп, теріс бұрылып, сауығып кетпесін».

Жұмысты істеуге ықыласты, бірақ тыңдамайтындарға уағыз айту тапсырмасынан еңсесі түскен Ишая сонда: «Ием, қашанға дейін?» — деді.

Мысырдың он жазасының соңғы үшеуі 11 қыркүйектен бастап жексенбілік заңға дейінгі үш қадамға куәлік береді. 1840 жылғы 11 тамызда бірінші періштенің хабары қуаттандырылды, ал 1844 жылғы 19 сәуірде екінші періште келіп, 12–17 тамыз күндері Exeter Camp Meeting-те қуаттандырылды, және үшінші періште 1844 жылғы 22 қазанда келді. Үшінші періште жексенбілік заңмен сәйкеседі, сондықтан ол үш қадамдық үдерісті айқындайды, өйткені бірінші мен екіншісі болмай, үшіншісі болуы мүмкін емес.

«Бірінші және екінші хабарлар 1843 және 1844 жылдары берілді, ал біз қазір үшінші хабардың жариялануы дәуірінде тұрмыз; бірақ осы үш хабардың үшеуі де әлі де жариялануға тиіс. Олардың ақиқатты іздеп жүргендерге қайтадан айтылуы қазір де бұрынғыдай қажет. Біз қаламмен де, дауыспен де бұл жариялауды паш етуге, олардың ретін және бізді үшінші періштенің хабарына алып келетін пайғамбарлықтардың қолданылуын көрсетуге тиіспіз. Біріншісі мен екіншісінен үшіншісі болуы мүмкін емес. Бұл хабарларды біз дүниеге басылымдарда да, уағыздарда да, пайғамбарлық тарих желісінде болған нәрселер мен болатын нәрселерді көрсете отырып жеткізуге тиіспіз». Selected Messages, book 2, 104, 105.

Мысырдың оныншы жазасы аян беру арқылы айқышпен және соған байланысты кейінгі түңілумен сәйкестендірілген. Сондықтан оныншы жаза — үшінші хабар, ал пайғамбарлық қажеттілік бойынша оның алдында міндетті түрде бірінші және екінші хабар келуге тиіс. 9/11-де Жаратқан Ие перғауыннан: «Қашанға дейін?» — деп сұрады, ал содан кейін бірден перғауынның қызметшілері де: «Қашанға дейін?» — деп сұрады. Мұса Құдайдың «Қашанға дейін?» деген сұрағын перғауынға жеткізгеннен кейін, әрі қызметшілер Мұсаның осы сұрағын перғауынға қайталап айтпай тұрып, Мұса бір бетбұрысты былайша белгілейді: «Ол

бұрылып, перғауынның қасынан шығып кетті». Мысырдан шығу 10:6.

9/11 — шығыс желімен келген шегірткелер обасын Мұсаның жіберуі арқылы бейнеленген пайғамбарлық бетбұрыс кезеңі болды.

«Ұлттар мен шіркеудің тарихында бетбұрыс кезеңдер болады. Құдайдың қамқорлығымен, осындай әртүрлі дағдарыс шақтары келгенде, сол уақытқа арналған нұр беріледі». Bible Echo, August 26, 1895.

Келесі оба қай топқа жатқанына қарай не қараңғылықты, не жарықты әкелді. 9/11 — «ұлттар мен шіркеудің тарихындағы бетбұрыс сәті» болды. Сол кезде Құдайдың халқы қайтып келіп, ежелгі жолдармен жүруге шақырылды, бірақ олар сол жолмен жүруден бас тартып, кернейдің даусына құлақ аспады. Ілияс заманынан кейін қараңғылық пен жарықтың арасындағы айырылу жүзеге асты, ал Мұса: «қашанға дейін?» — деп сұрады. Ол әрі қарай сол үзіндіде былай дейді:

«Ұлттар мен қауымның тарихында бетбұрыс кезеңдері болады. Құдайдың қамқорлықпен жүргізетін еркінде осындай әртүрлі дағдарыс шақтары келгенде, сол уақытқа арналған нұр беріледі. Егер ол қабылданса, рухани ілгерілеу болады; ал егер ол қабылданбай, теріске шығарылса, онда рухани құлдырау мен күйреу соңынан ереді». Bible Echo, August 26, 1895.

Келесі мақалада «қанша уақытқа дейін» тақырыбын жалғастырамыз.

1842 жылдың мамыр айында Массачусетс штатындағы Бостонда Бас конференция шақырылды. Осы жиналыстың ашылуында Хаверхиллден келген бауырластар Чарльз Фитч пен Аполлос Хейл матаға салып бейнелеген, орындалуын көрсететін пайғамбарлық сандарымен бірге Даниял мен Жоханның бейнелі пайғамбарлықтарын ұсынды. Фитч бауырлас конференция алдында өз кестесі бойынша түсіндіріп жатып, осы пайғамбарлықтарды зерттей келе, егер мұнда көрсетілгендей бір нәрсе жасай алса, бұл тақырыпты неғұрлым айқындап, оны тыңдаушыларға ұсынуды өзіне жеңілдетер еді деп ойлағанын айтты. Біздің жолымызда мұнда көбірек нұр болды. Бұл бауырластар Жаратқан Иенің 2 468 жыл бұрын Хабакукқа өз аянында көрсеткенін орындап жатқан еді: «Аянды жазып ал да, оқыған адам жүгіріп өте алатындай етіп, тақталарға анықтап жаз. Өйткені аян әлі де белгіленген уақытқа арналған». Хабакук 2:2.

«Осы мәселе жөніндегі біраз талқылаудан кейін, бұған ұқсас үш жүз дананы литография тәсілімен басып шығару туралы бірауыздан шешім қабылданды, бұл көп ұзамай жүзеге асырылды. Олар “43 жылғы кестелер” деп аталды. Бұл өте маңызды Конференция болды». The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Мен 1843 жылғы кестенің Жаратқан Иенің қолымен басқарылғанын және оған өзгеріс енгізілмеуге тиісті екенін көрдім; ондағы сандар Оның қалағанындай болғанын; Оның қолы олардың кейбіріндегі бір қателікті бүркеп, жасырып тұрғанын, сондықтан Оның қолы алынғанға дейін оны ешкім көре алмағанын көрдім». Early Writings, 74.

«Екінші Келу жөніндегі уағыздаушылар мен басылымдардың “бастапқы сенімнің” негізінде тұрған кездегі біріккен куәлігі — кестенің жариялануы Хабаққұқ 2:2, 3-тің орындалуы болды деген еді. Егер кесте пайғамбарлықтың нысаны болса (ал мұны теріске шығаратындар бастапқы сенімнен кетеді), онда бұдан 2300 күнді б.з.д. 457 жылдан бастап есептеу керектігі туындайды. “Аянның” “кідіруі”, яғни кідіру уақыты болуы үшін, 1843 жылдың алғаш жарияланған уақыт болуы қажет еді; сол уақытта пәк қыздар тобы Түн ортасындағы Айқай арқылы оятылуларының дәл алдында уақыт жөніндегі ұлы мәселеде қалғып, ұйықтауға тиіс болды». Second Advent Review and Sabbath Herald, I том, № 2, Джеймс Уайт.